

der skal forholdes, naar en beneficeret Sag er forsligt. Jeg tror ikke, at han vil faae Mange med sig til den Være, at det skulde kunne paalægges Bederparten ved Kjendelse at betale dette Salær. Men jeg skal, som sagt, ikke gaa videre ind herpaa, saa meget mere som dette Spørgsmaal, saavidt jeg kan se, ikke staar i nogen nødvendig Forbindelse med Vndringsforlaget. Jeg kan fremdeles ikke skjønne, at der er nogen Grund til at gjøre denne Kjendelses Afgjørelse besværligere, end den vil blive efter Lovforslaget. Jeg skal endnu gjøre opmærksom paa, at det stillede Vndringsforslag har, saa vidt jeg kan se, en lille Mangel, idet der nemlig mangler en Bestemmelse om, at der ikke skal betales noget Retssgebyr, naar en saadan Kjendelse affiges.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal heller ikke forlange denne Diskussion, men blot bemærke, at af disse Vndringsforslag anser jeg dem, som Udvalget har stillet under Nr. 3, 4 og 5, for kun at være Redaktionsændringer. Hvad de andre Vndringsforslag angaar, skal jeg bemærke, at af dem anser jeg kun Nr. 1 for egentlig at have nogen reel Betydning. Der vil jeg sige, hvad jeg allerede forrige Gang tillod mig at udtale, at, naar man, som man nu har gjort ved 2den Behandling, har udvoteret den Bestemmelse af Loven, som gik ud paa at indføre den Grundtætning, at Sagføreren skulde have Betaling for det udførte Arbejde, saa snart som det var udført, og er bleven staaende ved den gamle Regel, hvor efter Sagføreren skal vente til Sagens endelige Udfald i sidste Instants, førend han har Krav paa Salær, saa betragter jeg det som en ganske underordnet Ting, hvorledes man skal forholde sig ved disse Thingsvidnesager. I saa Fald kan den Sagfører, der har optaget Thingsvidnet, lige saa godt vente, til der falder Dom i Hovedsagen, med at faae Salær for sin Umage, som den Sagfører, der har udført Hovedsagen, naa vente til den Tid. Saaledes som Lovforslaget nu lyder, og som det er vedtaget ved 2den Behandling, bryder jeg mig ikke om at holde paa denne særegne Regel med Hensyn til Thingsvidner eller med Hensyn til andre saadanne subsidiaire Retshandlinger, som man kalder dem; jeg kan meget godt gaa ind paa at modtage Vndringsforlaget under Nr. 1. — Hvad angaar Vndringsforlaget under Nr. 2, da maa jeg tilføje, at jeg betragter det som temmelig ligegyldigt, om det vedtages, eller ikke. Naar det vedtages, har det kun til Følge, at man affæker den simple og lettere Udgang til at faae Salærspørgsmaalet afgjort, som var bestemt ved Lovforslaget; men paa den anden Side indrømmer jeg, at det jo ikke kan være store Ulemper, der kunne afstedkommes, ved at fastholde den Regel, at Fastsættelsen af Salæret altid skal ske i et Retssmøde, thi da der allevegne skal holdes Ret i det Mindste een Gang om Ugen, saa vil det i værste

Fald kun have til Følge, at vedkommende Sagfører eller den, der skal have Spørgsmaalet afgjort, maa vente til en Retssdag, og det kan kun være nogle faa Dage. Derimod kan jeg egentlig ikke indse, i hvilken Forbindelse Spørgsmaalet om dette Vndringsforslags Vedtagelse eller Ikkevedtagelse staar med de Lov, man har opfattet om, hvorledes der skulde forholdes i Sager, der afgjøres ved Forlig. Jeg synes, at i den Henseende maa Stillingen være ganske den samme, hvad enten Vndringsforlaget vedtages eller ikke. For mig staar det saaledes, at den Kjendelse, Dommeren skal afgive om dette Spørgsmaal, jo maa faae det samme Indhold og maa affiges efter de samme Regler og Grundtætninger, enten man tænker sig Kjendelsen affagt i et Retssmøde eller udenfor et saadant. Jeg anser imidlertid, som sagt, hele dette Spørgsmaal for at være overmaade ubetydeligt, og jeg anser det derfor med Hensyn til Lovens Skjæbne i det Hele for ganske ligegyldigt, om Vndringsforlaget under Nr. 2 vedtages eller ikke.

Orenbøll: Jeg vil kun, uden at jeg atter skal komme ind paa de juridiske Betragtninger, bemærke, at dersom man vil holde paa den ærede Ordførers Opfattelse, at i alle Tilfælde, hvor der bliver affagt en Kjendelse, der lader man det Offentlige betale, saa undgaar man ganske vist en Bønhæder, men det er en stor Misforstaaelse af ham, naar han tror, som han nævnte, at en Dommer kan sige: „N. N. skal have saa Meget i Salær“ og saa lade det Offentlige betale det, og lade det igjen blive det Offentliges Sag at faae det igjen hos Krediemand, der maatte være pligtig at betale Salæret. Det Offentlige kan jo nemlig, vel at mærke, ikke faae Salæret tilbage hos Krediemand, naar der ikke i Kjendelsen findes en Ewangskauful, som tvinger Krediemand til at betale det. Grunden, hvorfor jeg holder paa Vndringsforlaget Nr. 2, er den, at Lovforslaget vil kunne opfattes saaledes, at Kjendelser ikke, saaledes som den høitærede Minister nys bemærkede, ville faae samme Indhold, enten de affiges i Retten eller hjemme hos Dommeren selv. Dette kan let blive en Følge af de mindre klare Ord i Loven, at Kjendelsens Afgjørelse udenfor Retten kan ske uden videre Formalitetens Sagtagelse. Der vil ikke ske nogen Skade ved at lade den hele Pasus gaa ud; tværtimod vil Loven derved faae et langt smukkere og simplere Udseende.

Ussing: Jeg vil kun gjøre den Bemærkning, at det Standpunkt, som den ærede Ordfører bemærkede, vi i Udvalget være bleven enige om, nemlig ikke at ville slutte os til noget af Vndringsforslagene under Nr. 1 og 2, var for mit Vedkommende væsentligt begrundet deri, at jeg vilde gjøre min Tilslutning eller Ikke-Tilslutning, navn-